

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/87/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3715204820
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3715204820.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. B. V. a sudcov JUDr. C. A. a Mgr. B. V. v právnej veci navrhovateľky: D. A., bytom M. K., A. XXXX/XX, právne zastúpená JUDr. B. V., advokátkou, Advokátska kancelária W. A., F. XXX/X-X proti odporcovi V. A., bytom W. A., S. XXXX/XXX, právne zastúpený JUDr. D. C., advokátkou, Advokátska kancelária, W. A., ul. D. XX/XX, o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. októbra 2015, č. k. 8C/173/2015-107, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, vo výroku I. o určenie výživného na navrhovateľku a vo výroku II., o zaplatenie zameškaného výživného, **p o t v r d z u j e**.

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľky vo výške 245,92 eur, k rukám právnej zástupkyne navrhovateľky JUDr. B. V., do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že odporca je povinný prispievať na výživu navrhovateľky mesačne sumou 130,- eur od 12.05.2015, ktoré výživné je povinný poukazovať k rukám navrhovateľky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke zameškané výživné za obdobie od 12.05.2015 do 26.10.2015 vo výške 733,87 eur a súd povoľuje odporcovi dlžné výživné navrhovateľke splácať v mesačných splátkach po 50,- eur, ktoré je povinný poukazovať k rukám navrhovateľky spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania dlhu s tým, že omeškanie jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšku súd návrh zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka v podanom návrhu uviedla, že s odporcom boli manželia a ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 4C/223/2014-12 zo dňa 17.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 10. 2014. Dôvodom rozvodu bolo nezvládnutie situácie, ktorá nastala po tom, ako im zomrela dcéra B., ktorá sa narodila z ich manželstva. Táto nešťastná udalosť spôsobila u navrhovateľky psychický stav narušenia do takej miery, že nie je schopná sa riadne zamestnať, dlhodobo je práceneschopná, pretože smrťou dcéry utrpela silnú traumou a dokáže fungovať len vďaka psychofarmakám. Opakovane bola liečená na psychiatrickej klinike, a to aj v dôsledku toho, že po smrti B. bola opätovne tehotná, avšak o dieťa taktiež prišla v dôsledku zamíknutého potratu. Navštevuje psychiatra, pričom poberá len dávky v hmotnej núdzi, iný príjem nemá, keďže predtým nebola zamestnaná. Naproti tomu odporca vždy mal slušný príjem, v období júl 2012 až október 2014, kedy ešte síce neboli rozvedení, ale žili oddelene, jej dobrovoľne posielal nepravidelne 50 eur, hoci z príjmu jej mohol posielat' ďaleko viac. Po rozvode odporca už odmietal prispievať jej akoukoľvek finančnou sumou a len na jej intenzívne naliehanie jej poslal peniaze, a to dňa 13.11.2014 - 50,- eur, 16.12.2014 - 70,- eur, 16.01.2015 - 150,- eur, 09.04.2015 -100,- eur a 23.04.2015 - 50,- eur. Od 10.03.2014 odporca pracuje v zahraničí ako opatrovatel' a podľa vedomostí navrhovateľky by

mal zarábať cca 1000,- eur netto. Odporca býva so svojimi rodičmi v rodinnom dome, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť. Žiadala preto, aby súd po vykonanom dokazovaní určil túto povinnosť odporcovi a to výške 250 eur mesačne od 12.05.2015. Žiadala tiež, aby jej odporca zaplatil všetky trovy konania.

Na zistený skutkový stav okresný súd aplikoval ust. § 72 ods. 1, 2, 3, § 73 Zákona o rodine, s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že u navrhovateľky sú splnené podmienky na to, aby sa mohla úspešne domáhať priznania príspevku na svoju výživu od svojho bývalého manžela, pretože v konaní preukázala, že jej zdravotný stav jej v súčasnosti neumožňuje zamestnať sa, že trpí psychickou traumou v dôsledku smrti spoločného dieťaťa, s ktorou sa nemôže vyrovnáť, navštevuje psychiatrické ambulancie, opakovane bola hospitalizovaná. Okrem toho má ďalšie zdravotné problémy v súvislosti s epilepsiou, tetániou a cystou v mozgu. Je teda zrejme, že nie je v súčasnosti schopná sama sa živiť, dlhodobo je práceneschopná, vo veci už rozhodoval aj posudkový lekár, ktorý určil jej schopnosť pracovať zníženú o 25 %. Je síce pravda, že nebola uznaná ani po tak dlhej PN za invalidnú, z dôkazov však vyplynulo, že práve pre charakter svojho ochorenia, predovšetkým vzhľadom na psychické ochorenie tak ako to potvrdil aj prednosta psychiatrickej kliniky v Nitre, je obmedzená v možnosti sa zamestnať a jej možnosť zamestnať sa je veľmi znížená. Preto súd ustálil, že je u nej daná aktívna legitímácia na podanie takéhoto návrhu, keďže je bývalá manželka odporcu a nemôže sa sama živiť. V konaní bolo nesporne preukázané, že odporca je riadne zamestnaný, poberá mesačne spravidla 9.078,- Kč, čo v prepočte na eurá predstavuje sumu 336,- eur. Okrem toho poberá aj diéty a tzv. vreckové, pričom nesporne z dokazovania vyplynulo, že pokiaľ je v zahraničí, poberá tieto diéty len ak pracuje v Nemecku, čo v tomto prípade splnené je, ale tiež to, že v čase, keď sa stará o klienta a vykonáva opatrovatelstvo, ubytovanie a stravu má zdarma. Je teda zrejme, že diéty a vreckové sú len na priliešenie jeho finančných možností uspokojovať svoje prípadné zvýšené potreby. Za rok 2014 a 2015 jeho príjem spolu s deťmi bol 4.454,15 eur a podľa oznámenia zamestnávateľa odporcu tento príjem bol od 01.01. do 31.08.2015. Odporca naďalej pracuje a teda je reálne predpokladať, že minimálne 9.078,- Kč dostáva každý mesiac a k tomu diéty podľa počtu odpracovaných hodín ako aj vreckové. Podľa správy zamestnávateľa odporcu bolo tiež preukázané, že v roku 2014 za 7 mesiacov t. j. za 3 - 4/2014, 8 až 12/2014 jeho príjem bol celkom 47.894,- Kč bez diéty a vreckového, čo predstavuje v prepočte na Eurá sumu 1.767,30 eur. Je síce pravda, že diéty a vreckové, ktoré sú odporcovi vyplácané, sa nezapočítavajú do priemerného zárobku, na druhej strane však je nutné na ne prihliadať, pretože odzrkadľujú životnú úroveň odporcu. Z uvedeného dôvodu možno považovať diéty a vreckové za príjem, ktorý rozhodne zvyšuje finančnú úroveň u odporcu a je nutné pri rozhodovaní o výške príspevku na výživu rozvedeného manžela aj k týmto benefitom, ktoré dostáva odporca, prihliadať. Súd preto pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal z príjmu celkom, ktorý obdržal v preukázanom období odporcu tak, ako je v tomto rozsudku v odôvodnení vyššie uvedené. Podľa názoru súdu vzhľadom k tomu, že v čase, keď odporca býva u klienta v Nemeckej republike, v podstate jeho náklady na život sú skoro až nulové a spravidla 2 týždne býva doma, kde sa opätovne zase zdržiava u svojich rodičov, ktorým prispieva len 100,- eur mesačne, je zrejme, že s prihliadnutím na jeho zárobkové pomery, určený príspevok na výživu rozvedenej manželky, teda navrhovateľky, vo výške 130,- eur je vo výške, ktorá zodpovedá jeho možnostiam a schopnostiam, aj keď nie je možné hovoriť o tom, že by postačoval na pokrytie všetkých potrieb navrhovateľky. Pri určovaní príspevku na výživu zákon stanovuje, že sa má priznať v rozsahu, aby bola zabezpečená primeraná výživa, čo je užší rozsah výživného, ako je to pri vzájomnej vyživovacej povinnosti počas manželstva. Podľa názoru súdu určenie vyššieho príspevku neumožňovali zárobkové a majetkové pomery odporcu. Príspevok vo výške, ako bol určený súdom, je istým spôsobom aj motivačným pre navrhovateľku v tom smere, že bude navrhovateľku nútiť, aby sa skutočne snažila zamestnať, aby sa neobracala neustále do minulosti, aby si uvedomila zodpovednosť samej za seba a teda, že sa nemôže spoliehať na neustálu pomoc od svojho bývalého manžela, zvlášť za situácie, keď táto pomoc resp. príspevok je určený na dobu 5 rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvode a len výnimočne môže byť táto doba predĺžená. Jeho výška teda má aj navrhovateľku motivovať k tomu, aby zmobilizovala všetky svoje psychické aj fyzické sily na to, aby dokázala pracovať a zarábať si na svoje potreby a nebola odkázaná či už na sociálne dávky alebo na svojho bývalého manžela.

Súd výživné priznal od 12.05.2015, preto od tejto doby až do dňa rozhodnutia vzniklo zameškané výživné, ktoré súd umožnil odporcovi zaplatiť navrhovateľke v splátkach mesačne po 50,- eur, a to až do úplného vyrovnania dlhu pod stratou výhody splátok, pokiaľ by nezaplatil čo i len jednu splátku. Vyživovacia povinnosť odporcu k navrhovateľke bude trvať do doby uplynutia 5 rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvode za predpokladu, že táto doba nebude súdom predĺžená resp. do doby, pokiaľ

navrhovateľka neuzavrie nové manželstvo. Táto povinnosť neprechádza na dedičov odporcu. Keďže navrhovateľka uplatňovala príspevok vo výške 250,- eur a súd vyhovel návrhu len čiastočne tak, ako je to vyššie uvedené, vo zvyšku súd návrh navrhovateľky zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. Navrhovateľka uplatňovala sumu 250,- eur mesačne, súd jej priznal 130,- eur mesačne, teda pomer úspechu a neúspechu oboch účastníkov konania bol približne rovnaký. Preto súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu jeho trov.

Rozsudok okresného súdu v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol odporca, prostredníctvom právneho zástupcu a žiadal odvolací súd, aby rozsudok okresného súdu zrušil, vo veci doplnil dokazovanie alebo zmenil tak, že návrh navrhovateľky zamietol. Náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Dôvodil tým, že okresný súd nezohľadnil vo výške výživného jeho zdravotný stav a príjem, z ktorého nie je schopný bez ohrozenia svojho života a zdravia uhrádzať určené výživné. Odporcovi sa výrazne zhoršil zdravotný stav z dôvodu obezity, spôsobenej hypertonickou chorobou a vysokým obsahom cukru v krvi, dospel k váhe cca 150 kg a nie je spôsobilý vykonávať pôvodné povolanie opatrovateľa. Po vyšetrení dňa 04.11.2015 ukončil pracovný pomer z dôvodu, že môže ohroziť zdravie prípadne život zverených pacientov. Následne požiadal o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňa 06.11.2015 uzatvoril pracovný pomer na pozícii vodič osobného motorového vozidla- taxi s týždenným pracovným časom 5 hodín. Skúšobná doba je 3 mesiace. V mesiaci november dosiahol príjem vo výške XX,XX eur. Vzhľadom na situáciu, nie je schopný prispievať na výživu rozvedenej manželky ani sumu 70,- eur mesačne. Odporca žije v spoločnej domácnosti s rodičmi, ktorí mu zabezpečujú bývanie a stravu, prispievajú na náklady so zdravotným stavom a osobnými potrebami .

Navrhovateľka v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu, prostredníctvom právnej zástupkyne uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za správny a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a odporcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Nesúhlasila s predloženými listinnými dôkazmi odporcom a to lekárskou správou, ktorá nepotvrďuje tvrdenia odporcu o jeho výraznom zhoršení zdravotného stavu po vydaní rozsudku okresného súdu ako i skutočnosť, že nemôže vykonávať prácu opatrovateľa bez ohrozenia života a zdravia. Nedochádza k naplneniu zákonných ust. § 205 ods. 1 ,2 písm. d/, e/, f/ O.s.p. V čase, keď navrhovateľka prežívala traumu, si odporca začal zariaďovať život odchodom do zahraničia a hľadaním si novej partnerky. Od 07.07.2012, odo dňa pohrebu ich spoločnej dcéry, žili oddelene. Odporca v období od júla 2012 do októbra 2014 zasielal navrhovateľke na výživu sumu 50,- eur mesačne. Navrhovateľka bola v tom čase nezamestnaná, nedosahovala žiadny príjem. Zdravotný stav navrhovateľky je v súčasnosti zlý, chodí na psychiatrické i neurologické kontroly, vyšetrenia. V priebehu konania odporca neuviedol, že má zhoršený zdravotný stav. Konanie odporcu po vyhlásení rozsudku považuje za účelové, keď sa zdravotný stav odporcu vážne zhoršil a odporca okamžite ukončil pracovný pomer. V konaní nepredložil doklad preukazujúci skutočnosť, že trpel obezitou spôsobenou hypertonickou chorobou a vysokým obsahom cukru v krvi. I keď odporca ukončil pracovný pomer, následne došlo k uzatvoreniu ďalšieho pracovného pomeru na pozícii vodič motorového vozidla- taxi. Daná skutočnosť len preukazuje, že odporca je v dobrom zdravotnom stave, nakoľko vodič taxi musí mať dobrý zdravotný stav, psychologický profil, výborné vodičské schopnosti a musí vedieť rýchlo reagovať. Ukončenie pracovného pomeru odporcu považuje za účelové, keď v oznámení o okamžitom ukončení pracovného pomeru je uvedený dátum dňa 04.11.2015 a dátum vypracovania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie je dátum 03.11.2015. Na základe oznámenia o zaradení občana do evidencie uchádzačov o zamestnanie vydaného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica zo dňa 03.11.2015, je odporca zaradený do evidencie odo dňa 01.11.2015. Poukázala na zákonné ustanovenie § 70 Zákonníka práce. Odporca od vyhlásenia rozsudku prispel na výživu navrhovateľky sumou 35,- eur. Navrhovateľka je poberateľkou dávok v hmotnej núdzi vo výške 61,60 eur a z dôvodu pretrvávajúcich zdravotných problémoch nemá možnosť riadne sa zamestnať.

Krajský súd preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov podľa § 212 ods. 1 O.s.p., t. j. vo výroku I., ktorým bolo určené výživného na navrhovateľku a vo výroku II., o zaplatenie zameškaného výživného, a dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd podrobne preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi okresného súdu. Z daného titulu si odvolací súd osvojil aj dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odporca v podanom odvolaní neuviedol žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva.

Podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine, rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Podľa § 72 ods. 2 Zákona o rodine, ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi.

Podľa § 75 ods. 1 O.s.p. pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 75 ods. 2 O.s.p. výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Zánik manželstva ako právna skutočnosť, zásadne spôsobuje zánik osobných a majetkových práv medzi manželmi (vo všeobecnosti znamená ukončenie vzájomnej zodpovednosti za uspokojovanie osobných potrieb a jej individuálne znášanie). V niektorých prípadoch ich existencia pretrváva. Ustanovenie § 72 predstavuje špeciálny prípad, keď sa na zánik manželstva viaže vznik práva. Ustanovenie súvisí aj so záväzkom zmluvných strán Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach podniknúť vhodné kroky na to, aby sa zabezpečili rovnaké práva a povinnosti osôb po rozvoze. Konštrukcia normy preto presahuje obdobie existencie manželstva a vychádza z toho, že vzťahy založené manželstvom, si zaslúžia ochranu aj po ich zániku, avšak už len v prípade odkázanosti, zvyčajne vyvolanej práve manželstvom.

V rámci hierarchie vyživovacích povinností, v zmysle výslovnej zákonnej úpravy, príspevok na výživu rozvedeného manžela predchádza plneniu vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom, z čoho možno vyvodiť aj prednosť pred vyživovacou povinnosťou ostatných príbuzných.

Zo znenia ustanovenia § 72 možno vyvodiť nasledujúce hmotnoprávne podmienky, za ktorých možno priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela:

- manželstvo musí byť právoplatne rozvedené,
- jeden z rozvedených manželov nie je schopný sám sa živiť,
- schopnosti, možnosti a majetkové pomery druhého manžela umožňujú súdu príspevok priznať,
- bývalí manželia sa nevedeli dohodnúť o poskytovaní príspevku,
- súlad s dobrými mravmi (obligatórne prihliadnutie na príčiny rozvratu).

Pri podmienke neschopnosti samostatne sa živiť, je zrejماً odlišnosť od výživného medzi manželmi, keďže v tomto prípade nie je právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň a vyžaduje sa kvalifikovaná miera odkázanosti. Pokiaľ má jeden z manželov aj značne nadpriemerné príjmy, resp. majetkové pomery, zatiaľ čo druhý z rozvedených manželov sa ocitol v horšej majetkovej situácii, avšak má schopnosť sám sa živiť (aj z prípadných dávok v rámci systému sociálneho zabezpečenia), nárok na príspevok mu nevzniká. Neschopnosť sám sa živiť znamená, že podľa konkrétnych okolností prípadu rozvedený manžel z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, nedostatku pracovných príležitostí, straty kvalifikácie, starostlivosti o dieťa do troch rokov, starostlivosti o choré dieťa, dosahuje príjmy (z príslušných dávok, ako aj zo zamestnania, výnosy z majetku), ktoré mu neumožňujú pokryť základné životné potreby.

Schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, súd skúma v zmysle kritérií ustanovených v § 75. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej schopnosti a rozumieme nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Z tohto hľadiska sa schopnosti skúmajú ako faktické príjmy a výdavky povinného. Rizikom sa rozumie možnosť majetkového neúspechu, resp. straty. Toto ustanovenie sa však nevzťahuje len na prípadnú podnikateľskú činnosť, ale ide aj o konanie spojené neprímeraným rizikom, t.j. konanie presahujúce rozumnú mieru nakladania s majetkovými podstatami, ktoré ohrozuje zhodnotenie existujúcich majetkových hodnôt, alebo ich zachovanie, za čo sa považujú aj úvery, spojené s rizikom platobnej neschopnosti.

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené. Navrhovateľka je poberateľkou dávok v hmotnej núdzi vo výške 61,60 eur, iný príjem nemá. S poukazom na zdravotný stav navrhovateľky a odborný posudok o invalidite a miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 25%, navrhovateľka nie je schopná sama sa živiť. V súčasnosti býva u svojich rodičov, ktorí jej pomáhajú s výživou a finančnými nákladmi. Odporca bol zamestnaný u B. L. ako opatrovateľ a z tejto činnosti dosahoval príjem vo výške XXX,XX eur. V odvolacom konaní odporca predložil oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 04.11.2015 z dôvodu zmeny zdravotného stavu a skutočnosti, že nemôže ďalej vykonávať svoju prácu bez ohrozenia svojho zdravia a diagnózy- hypertonická choroba srdca. Súčasne predložil oznámenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica zo dňa 03.11.2015, na základe ktorého sa odporca zaraďuje do evidencie uchádzačov o zamestnanie odo dňa 01.11.2015. Je správna námietka navrhovateľky, keď poukazuje na rozporné listinné dôkazy ako i pochybnosť o ukončení pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov a predloženú lekársku správu až zo dňa 03.12.2015. Odporca súčasne predložil pracovnú zmluvu od zamestnávateľa C. R. H. zo dňa 05.11.2015. Odporca nastúpil do nového zamestnania dňa 06.11.2015 s dohodnutou hodinovou mzdou X,XX eur, s ustanoveným týždenným pracovným časom 5 hodín.

Keďže navrhovateľka sa v tomto konaní domáhala určenia príspevku na svoju výživu ako rozvedenej manželky zo strany odporcu, úlohou okresného súdu, ako aj odvolacieho súdu bolo posúdiť, či na strane navrhovateľky je existencia takých okolností, ktoré dôvodne možno považovať za splnenie zákonných predpokladov preto, aby odporca na jej výživu opodstatnene prispieval, teda posúdiť, či pomery na jej strane sú spôsobilé k záveru, že nie je schopná sama sa živiť a na strane odporcu posúdiť, či je v jeho možnostiach na výživu navrhovateľky ako rozvedenej manželky prispievať.

Predovšetkým, ako bolo uvedené už vyššie niet sporu o tom, že z hľadiska nároku navrhovateľky, na jej strane nevznikol právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň s odporcom, pretože ide o zrejmu odlišnosť od výživného medzi manželmi, teda v tomto prípade sa vyžaduje preukázaná kvalifikovaná miera odkázanosti na strane navrhovateľky. Samotná skutočnosť totiž, že druhý z rozvedených manželov, v tomto prípade odporca by mohol mať vyšší príjem, teda majetkové pomery na vyššej úrovni ako navrhovateľka, automaticky neznamená vznik nároku na tento príspevok v jej prospech. Rozhodujúcou v tomto prípade je preto posúdenie, či na strane navrhovateľky existujú také okolnosti, v dôsledku ktorých z príjmu, ktorý dosahuje, nemôže pokryť svoje základné životné potreby a súčasne záver, že nie je v jej možnostiach a schopnostiach zabezpečiť si príjem, z ktorého by sa sama užívala.

V tomto smere poukazuje odvolací súd na ťažkú životnú situáciu a prežitú traumu na strane navrhovateľky zo straty dieťaťa, keď navrhovateľka z dôvodu dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu nie je schopná sama sa živiť. I keď odporca v priebehu odvolacieho konania predložil okamžité ukončenie pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov s poukazom na lekársku správu a nepriaznivý zdravotný stav, súd tieto skutočnosti považuje za irelevantné. Odporca nepreukázal, že dôvodom ukončenia pracovného pomeru u zamestnávateľky B. L. bol zhoršený zdravotný stav, ohrozenie zdravia resp. život zverených pacientov, teda spôsobilosť vykonávať pôvodné povolanie. Pokiaľ odporca preukazuje zhoršenie zdravotného stavu lekárskou správou, z tejto nevyplývajú odporcom tvrdené skutočnosti. Navrhovateľka namietala, že odporca ukončil pracovný pomer z dôvodu ohrozenia zdravia, resp. života pacientov a následne uzatvoril pracovný pomer na pozíciu vodiča taxi. Odvolací súd nemá za preukázané tvrdené skutočnosti odporcom o výraznom zhoršení zdravotného stavu ako i schopnosti bez ohrozenia svojho života a zdravia, uhrádzať navrhovateľke určené výživné.

Z uvedeného teda vyplýva, že na strane navrhovateľky boli zistené okolnosti, svedčiace o tom, že nie je schopná či už prostredníctvom príslušných dávok zo sociálneho systému, či svojou vlastnou prácou sama sa živiť a uspokojovať tak svoje základné odôvodnené potreby, čo je základným predpokladom pre to, aby bolo možné jej návrhu na určenie príspevku na jej výživu zo strany odporcu vyhovieť. V súvislosti s majetkovými pomermi odporcu odvolací súd poukazuje na dostatočne zistený skutkový stav okresným súdom a životnú úroveň odporcu ako i nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2013, sp. zn. IV.ÚS 249/2011-46, ktorú poukazuje na princíp potenciality príjmu, keď povinný berie na seba neprimerané majetkové riziká, ktoré zahŕňajú takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu a súčasne možnosť poskytovania výživného. Odporca v konaní nepreukázal, že k ukončeniu pracovného pomeru u posledného zamestnávateľa došlo zo subjektívnych dôvodov, teda z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu, keď sa odporca následne zamestnal ako vodič osobného motorového vozidla- taxi.

Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel teda k záveru, že na strane navrhovateľky sú splnené zákonné predpoklady preto, aby bolo možné dôvodne odporcu zaviazat' príspevkom na jej výživu.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok okresného súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1, v spojitosti s § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal trovy odvolacieho konania spočívajúce v odmene za právne zastupovanie za jeden úkon - podanie odvolania á 237,34 eur (hodnota sporu 7800,- eur - z hodnoty 130,- eur, t.j. určenie príspevku vo výške 130,- eur mesačne x 12 mesiacov x 5) + režijný paušál 8,58 eur. Celkom trovy konania navrhovateľky sú vo výške 245,92 eur, ktoré je odporca povinný zaplatiť k rukám právnej zástupkyňi navrhovateľky, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .